MĂRTURIE A DRAGOSTEI ȘI ÎNCREDERII POPORULUI ÎN CONDUCĂTORUL SĂU IUBIT

La 28 martie 1974, a fost înscrisă cu litere de aur o nouă și memorabilă pagină a istoriei noastre contemporane. În această zi, Marea Adunare Națională, forul suprem al țării, înfăptuind voința întregului popor român, a hotărît instituirea funcției de președinte al Republicii Socialiste România și a proclamat — într-o entuziastă unanimitate —, la propunerea Plenarei C.C. al P.C.R., alegerea în această înaltă funcție a tovarășului NICOLAE CEAUȘESCU, secretar general al Partidului Comunist Român.

Actul solemn al investiturii primului președinte al României constituie o mărturie vie a dragostei și încrederii pe care întreaga națiune le nutrește față de conducătorul partidului și statului nostru, eminentul militant revoluționar și patriotul înflăcărat a cărui viață și activitate sînt puse, cu nemărginit devotament și adîncă abnegație, în slujba țării și a poporului, a triumfului cauzei socialismului și comunismului, a promovării unei politici de pace și colaborare în relațiile internaționale.

Imensa satisfacție cu care întregul nostru popor a salutat alegerea tovarășului Nicolae Ceaușescu în cea mai înaltă și de răspundere funcție de stat își găsește expresia în necontenitul șuvoi de telegrame și scrisori de felicitare sosite pe adresa secretarului general al partidului. Aceste mesaje pline de căldură, trimise de pe întreg cuprinsul țării, din orașe și sate, din întreprinderi și instituții, de pe șantiere, din școli și universități, din unități militare — mesaje în care și-au așternut gîndurile și sentimentele lor cele mai frumoase oameni de diferite vîrste, preocupări și naționalități, printre care și tinerii noștri sportivi — evocă înaltele calități ale tovarășului Nicolae Ceaușescu de patriot și cetățean, de comunist, de eminent om de stat și proeminentă personalitate a lumii contemporane, evocă meritele nepieritoare pe care iubitul nostru conducător și le-a cîștigat în fața poporului român. Mesajele scot în evidență activitatea prodigioasă, neobosită, a celui dintîi președinte al României, stilul său dinamic de muncă introdus în întreaga noastră viață politică, economică și socială, contribuția sa inestimabilă la marile izbînzi dobîndite de poporul nostru, la înfăptuirea grandiosului program de edificare a societății socialiste multilateral dezvoltate, de accelerare a progresului material și spiritual al țării, la întărirea continuă a unității dintre partid și popor, la dezvoltarea și perfecționarea democrației socialiste, la fundamentarea principiilor eticii și echității socialiste ca norme de bază ale vieții și activității comuniștilor, ale tuturor oamenilor muncii.

Subliniind pasiunea revoluționară și totala dăruire cu care tovarășul Nicolae Ceaușescu conduce destinele țării, pentru înălțarea României socialiste pe culmi tot mai înalte de progres și civilizație, mesajele adresate președintelui nostru scot, totodată, în evidență contribuția sa la creșterea prestigiului internațional al patriei noastre, activitatea deosebit de tenace — prețuită pe toate meridianele — pe care o depune pentru promovarea unui spirit nou în relațiile cu celelalte state, pentru consolidarea climatului de pace și colaborare în lume.

Imagine amplă și expresivă a încrederii pe care poporul o are în partid, în conducerea sa, în frunte cu tovarășul Nicolae Ceaușescu, mesajele adresate președintelui Republicii dau glas hotăririi nestrămutate a oamenilor muncii de a-și intensifica eforturile pentru îndeplinirea înainte de termen a cincinalului, pentru întîmpinarea marilor evenimente ale acestui an — cea de a XXX-a aniversare a eliberării patriei și cel de-al XI-lea Congres al partidului — cu noi și însemnate succese în toate domeniile de activitate.

DIALOG CU CITITORII

● Un bucureștean, AUREL BĂLĂCEANU, pune în discuție trei probleme care, drept să spunem, nu ni se par deloc lipsite de interes. Se referă, mai întîi de toate, la denumirile unor echipe. **„Dacă pînă nu de mult** — ne scrie A.B. — **abundau „Metalul", „Progresul", „Minerul" sau „Flacăra", au început să devină o modă C.S.-urile sau F.C.-urile, deși suporterii stăniților, de exemplu, continuă să-și încurajeze echipa cu „Hai Farul", iar cei ai craiovenilor cu „Hai Știința". De ce nu gîndesc ceva mai mult oamenii înainte de a hotărî numele unei echipe ?".** Probabil, din cauză că nu consideră prea importantă această chestiune — zicem noi — deși numele unei echipe, indiferent de categoria în care activează, n-ar trebui deloc tratat cu indiferență. A doua problemă despre care ne scrie A. Bălăceanu — întinerirea forțată a echipelor din Diviziile B și C, prin folosirea obligatorie a unor juniori și limitarea numărului de jucători care au depășit vîrsta de 26 ani — socotim că nu ar mai trebui discutată, scopul respectivei hotăriri fiind cît se poate de clar și folositor fotbalului. Reamintim, totuși, cititorului nostru că jucătorii BUNI, depășiți de vîrsta regulamentară, n-au fost înlăturați din fotbal. Dimpotrivă, ei continuă să fie utili formațiilor lor, în care evoluează ca la prima tinerețe. Nu împărtășim însă, sub nici o motivație, a treia sugestie a lui A.B., referitoare la **„suprimarea penalty-urilor, în cazul în care meciurile din „Cupa României" se termină la egalitate, și înlocuirea acestui criteriu cu cel al cornerelor".** Ar fi, considerăm noi, un criteriu cu totul nesemnificativ, iar în al doilea rînd, tribunele ar fi lipsite de pasionantul spectacol al executării loviturilor de la 11 m, de multe ori mai atractiv chiar decît meciul propriu-zis.

● B. HRISTU, din Medgidia, cititor statornic al revistei, pe care o apreciază foarte mult pentru varietatea materialelor publicate și operativitatea cu care sînt dezbătute, în coloanele ei, principalele probleme ale fotbalului nostru, susține într-una din scrisorile expediate redacției nu de mult că... **„ar trebui făcut ceva pentru încurajarea permanentă a tinerilor jucători din prima divizie. Și poate că n-ar fi rău** — subliniază el — **ca anual să se răsplătească, într-un fel, strădaniile acestor tineri. O „cupă a tinereții", acordată celui mai bun jucător de 17—18—19 primăveri, la sfîrșit de campionat sau la sfîrșit de an, nu ar avea darul decît să încurajeze, să mobilizeze, să îndemne la mai mult, să consacre o nouă valoare. Fl. Marin, Anghelini, Balaci, Porațchi, M. Răducanu, Nițu etc., ar putea concura, zic eu, la cîștigarea unui astfel de trofeu. N-aș vedea nimic rău în asta".** Amintindu-i cititorului nostru din Medgidia că revista a făcut totdeauna loc în coloanele sale „tinereții fotbalului nostru" (numai în ultima lună, martie, au apărut trei pagini rezervate debutanților în Divizia A și juniorilor promovați în eșaloanele superioare), nu putem, totuși, să nu fim de acord cu propunerea făcută. Premiul tinereții ar stîrni, desigur, emulație printre noii veniți în prim-planul fotbalului și, într-adevăr, ar consacra un jucător mai puțin cunoscut. Înaintăm această propunere și forului nostru de specialitate.

● Participînd, recent, împreună cu mai mulți colegi de ai săi de la școala profesională din oraș, la amenajarea unui teren de fotbal, inițiativă care merită aplauze, în momentul cînd au fost fixați stîlpii porților și aduse plasele pentru a fi montate, între FAINUȘ PASCU și un grup de colegi... arțăgoși la vorbă s-a iscat o discuție foarte aprinsă despre jucători cu șut foarte puternic, cărora, chipurile, nu le-au putut rezista portari, bare, plase. **„Am vrea să știm, dragă redacție, cît e adevăr și cît este doar poveste în această chestiune?"** — ne întreabă, în încheierea scrisorii lor, elevii școlii profesionale din Roșiorii de Vede. Totul este... poveste în aprigă controversă. Au existat, totuși, în fotbalul nostru din trecut, există și în cel actual, jucători cu șut foarte puternic, atacanți care pur și simplu catapultau mingile în plasele porților adverse. Portarii vremurilor respective s-au temut întotdeauna de „bombele" lui Bonihady, Bodola, Dobay, Bazil Marian, N. Georgescu, Oaidă, Bükossi, Zavoda I. Astăzi, printre jucătorii cu suturi violente se numără Vigu, Oblemenco, Cringașu, Deselnicu, Dinu, Bungău etc. Dar, de la un șut violent și pînă la o bară sau o plasă... ruptă este o mare distanță, distanța de la adevăr la ficțiune

interviul săptămînii

DUMITRU PAVLOVICI

„E NEVOIE DE O INVITAȚIE LA CURAJ, CARE SĂ FACĂ INVENTARUL FOTBALULUI NOSTRU"

Dumitru Pavlovici, fostul portar al Ripensiei și al echipei naționale, a fost unul dintre cei mai mari **goalkeeperi** din istoria fotbalului nostru. El a avut o longevitate ieșită din comun, jucînd timp de 20 de ani în prima divizie a țării. Privind retrospectiv, îl vedem apărînd poarta echipei naționale în 1935 și-l regăsim în poarta C.F.R.-ului din Timișoara, în anul 1952, jucînd ultimul său meci (C.F.R. T. — U.T.A. 2—0) în anul 1952, la vîrsta de 40 de ani.

Pavlovici a fost un mare campion al sobrietății. El a impresionat prin tehnica sa deosebită, prin eleganța cu care a repudiat orice tentație de... primadonă, care a însoțit, din păcate, deseori, evoluțiile multora dintre portarii noștri talentați.

Reporterul **„Interviului săptămînii"** a fost la Timișoara pentru a se reîntîlni cu această glorie a fotbalului nostru. Deși e suferind, Pavlovici a rămas același îndrăgostit de fotbal, aducînd pe această cale un prinos de recunoștință televizorului, care îl ajută să „joace", în continuare, cu pasiunea din anii tinereții, alături de tinerii portari ai zilelor noastre.

Să pornim, deci, spre Mehala, în tovărășia bunului său prieten Vasile Deheleanu, pentru a-l regăsi pe „Miti" Pavlovici.

— Ce ne puteți spune despre fotbalul zilelor de astăzi ?

— Din păcate, din cauza bolii, am foarte mult timp de meditație. Privesc toate meciurile care se dau la televizor și gîndesc mult pe marginea fotbalului, ca unul care a jucat pînă la 40 de ani. Am tras o mulțime de concluzii, care nu strălucesc printr-o originalitate deosebită, dar care au la bază o doză de obiectivitate pentru că patimile s-au stins de mult. Îmi dau seama că fotbalul este o activitate din ce în ce mai greu de înfăptuit. Eu, meseriașul Pavlovici, am jucat fotbal fără cronometru, dăruindu-mă total. Copiii din Mehala au avut timp cu nemiluita. Astăzi, copiii nu mai au timp. Au o mulțime de alte ocupații, școala e mult mai grea și, în afara de asta, există o nerăbdare modernă care e un lucru firesc, dar care te împiedică uneori să urmărești un ideal.

— S-a reproșat deseori marilor internaționali ai Ripensiei că n-au știut sau n-au putut să poarte sau să transmită flacăra fotbalului.

— Ușor de spus. Cine spune astfel se gîndește probabil la faptul că Ripensia ar fi trebuit să conducă vreo 30 de ani echipa națională. Dar acesta este tot un criteriu al nerăbdării. Mulți dintre foștii ripensiști au muncit cinstit, cu o corectitudine specifică bănățeanului. Dacă n-au reușit să strălucească, e pentru că strălucirea în munca de antrenor este deseori doar o strălucire de suprafață. Păcatul nostru, al celor care ne ocupăm de fotbal în România, este acela că nu recunoaștem nimănui unele merite în munca de antrenor. Dacă stăm să scriem lista antrenorilor dați afară pentru incapacitate, am trage concluzii nu prea îmbucurătoare. Nenumărați antrenori buni din România, începînd cu Vogl, continuînd cu Baratki, Traian Ionescu, Bazil Marian, Ștefan Covaci și mulți, mulți alții, au fost dați afară în numele nerăbdării tradiționale și parcă din „bucuria" de a nu recunoaște nimănui o calitate profesională. E adevărat, în munca antrenorului există foarte multe elemente subiective. Îmi aduc aminte, cu decenii în urmă, a existat un mare jucător maghiar, numit Orth. Țin minte, într-o zi de sîmbătă, Orth a fost angajat la Seghedin, ca antrenor. El nici nu-și cunoștea echipa, dar, prin forța împrejurărilor a luat loc pe banca antrenorului, în chiar după-amiaza aceea de sîmbătă, cînd era programat meciul obișnuit al etapei. Și echipa a cîștigat cu 3—0. Știți ce au spus cei din tribună ? Că e destul ca Orth să stea pe bancă, pentru ca echipa să cîștige ! Am dat acest exemplu ca să vă arăt cît de subiective sînt legile fotbalului. Dar l-am dat pentru a atrage atenția celor care nu trebuie să gîndească precum un spectator înfierbîntat de o bere în plus, ci care au datoria să reflecteze mult înainte de a lua o hotărîre.

— O întrebare pentru fostul portar Pavlovici : ce părere aveți despre golul de la Paris ?

— E foarte ușor să dai vina pe Răducanu. După părerea mea, principala greșeală a fost organizarea zidului. La o asemenea lovitură liberă, din unghi, nu e nevoie de zid. Toată lumea știa că Bereta trage cu stîngul și că din unghiul acela zidul mai mult te încurcă. Așa se face că, în seara aceea, la Paris, zidul n-a făcut decît să-l încurce pe Răducanu. Vă vorbește un fost portar care a pătimit deseori, în trecut, de pe urma unor judecăți superficiale, din partea unor oameni care habar n-aveau ce înseamnă poarta, smocul de iarbă sau proasta dispoziție de moment a jucătorului X sau Y. Asta nu înseamnă, însă, că îl scuz pe Răducanu pentru comportarea sa generală, care trădează lipsa unei tehnici suficiente, pe care curajul lui formidabil nu o poate compensa. În afară de asta, trebuie să admitem că Răducanu își permite prea multe glume în poartă și că nu trage concluziile necesare, deși, acum vreo trei ani, în meciul cu Cehoslovacia, s-a apucat cu mîinile de cap, și cine știe ce s-ar fi întîmplat dacă Lucescu n-ar fi venit să-l îmbărbăteze, iar apoi, după numai două minute, n-ar fi centrat aceea minge extraordinară în capul lui Dobrin, aducînd golul care avea să spele basmaua lui Răducanu.

— Ce părere aveți despre fotbalul nostru din ultimii ani ?

— Încerc adesea un sentiment de tristețe. Vă spun nenumărate. Din păcate, nimeni nu încearcă să se gîndească la posibilitatea de a elimina această frică. Iată, de pildă, Angelo Niculescu, care e un antrenor foarte bun în primul rînd pentru faptul că **ceea ce spune face**, și o face cu consecvență, a fost și el victima stării de frică. După un meci ca acela de la Zürich, pierdut cu 1—7, mi-am dat seama că echipa noastră națională se organizează pentru a nu repeta asemenea catastrofe. Așa se face că la Guadalajara, în momentul în care englezii au deschis scorul, nu am avut deloc impresia că fotbaliștii noștri au intenția să atace în ultimele 20 de minute. Am avut în schimb impresia că ei ar fi fericiți ca jocul să se termine cu 0—1, adică cu un scor socotit onorabil. Din păcate, în ultimul timp lucrurile nu s-au schimbat. Starea de frică persistă. Am văzut la televizor meciul cu Franța. Și cu toate că Franța nu e Anglia, ai noștri au părut mulțumiți cu acel 0—1. Ei mi-au lăsat impresia că preferă să-și organizeze apărarea pentru a evita un 0—2, decît să încerce atacuri în speranța egalării.

— Nu credeți că există un raport de forțe obiectiv din care se naște această prudență în joc ?

— Nu cred. Cred că este doar o stare de spirit. E frica înaintașului care preferă să nu tragă la poartă. E frica antrenorului care e mereu tras la răspundere. **E frica tuturor de rezultate.** Iar în condițiile astea, fotbalul nu poate progresa. Iată, mă gîndesc la necalificarea echipei României. Îmi pare foarte rău că jucătorii noștri nu vor fi în turneul final. Dar, dacă ne-am fi calificat, parcă văd că, jucînd în serie cu R. F. Germania, am fi apărut pe teren cu intenția de a pierde onorabil, cu 0—1. Și atunci, la ce bun să regreți recalificarea ? Știu, forțele fotbalului nostru nu sînt extraordinare. Dar e nevoie de o invitație la curaj, care să facă inventarul adevărat al acestor forțe. E nevoie, zic eu, de cineva care să vină și să spună : **„Băieți, în Brazilia și în Argentina vrem să luptați pînă la epuizare, pe tot terenul, să jucați un fotbal adevărat, atît în atac, cît și în apărare. Știm, este foarte greu, dar preferăm să aflăm că v-ați bătut pentru victorie, decît că ați pierdut pentru că v-a paralizat teama la gîndul că veți pierde".** Vă rog să scrieți că bătrînul Pavlovici așteaptă ziua asta de mulți ani, fiind încredințat de faptul că marea bătălie în fotbalul nostru trebuie să înceapă cu bătălia pentru curaj.

Ioan CHIRILĂ